SALVUS SIT DOMINUS

Era un 9 d'octubre quan ens va arribar una carta de desnonament. Feia tres mesos sense que no podíem pagar el lloguer, ja que teníem diversos deutes. Érem una família amb quatre membres i per molt que contribuïssin vàries persones cada mes, no ens era suficient.

La meva mare i el meu pare treballaven en un petit supermercat, però a causa del centre comercial que han obert al poble, han perdut clients i ja no tenim els mateixos ingressos que fa uns mesos. Jo sempre he volgut estudiar infermeria, però no em veia amb cor de posar-m'hi. Quin coratge he de tenir de posar-me a estudiar una carrera universitària si no tenim quasi diners a final de mes? Sempre em repetia la mateixa frase per això estava treballant al restaurant més famós del poble.

— Carinyo, com farem aquest mes si no tenim diners i ens diuen que ens hem d'anar?

El meu pare estava angoixat, ens quedàvem sense idees. Tots treballàvem a jornada completa i la meva germana només tenia 12 anys, no podia treballar ni contribuir a casa.

Aquell mateix dia, a les 12h del migdia vaig anar a treballar, estava en torn de tarda. Era un dia com qualsevol, quan de sobte vaig escoltar una conversa curiosa entre dues persones que estaven dinant.

— T'has assabentat d'aquest concurs que fan? Si ets el guanyador et donen un munt de diners!

Com si m'haguessin llegit la ment, un home em va donar una invitació per participar en aquest concurs i va pagar el cafè que s'estava prenent. No em va donar temps a donar-li el canvi. Era una mica curiós. Anava tot vestit de negre, amb un maletí, li vaig poder veure la cara en un precís moment, ja que semblava que tingués pressa.

Ràpidament vaig començar a llegir el concurs. Semblava fàcil i en el premi hi havia bastants diners en joc. Simplement havies d'emplenar el full amb la teva informació, portar-lo a una bústia i esperar resposta.

Vaig decidir participar, que podria perdre? No vaig comentar res als meus pares, ja que el més probable és que m'haguessin dit que era una tonteria i que no perdés el temps amb aquestes coses.

Des d'aquell dia van passar tres setmanes. Ens van enviar una altra carta d'avís dient-nos que ens havíem de marxar, però no teníem a on anar. Portàvem mesos intentant recaptar diners per almenys pagar el lloguer, però mai era suficient. Què hi faríem?

Estava dormint quan algú de manera molt insistent tocava el timbre de casa.

— Júlia ves tu a obrir, no veus que estic a l'habitació i no puc anar? Ningú va respondre. Vaig tornar a cridar, però hi havia un silenci sepulcral a casa. Vaig posar-me la bata i vaig baixar.

— Qui és? No veus que són les nou del matí com per tocar el timbre d'aquesta manera?

Vaig obrir la porta i sense donar-me temps a reaccionar, em van donar un cop de puny al nas i sense adonar-me'n em van posar una bossa negra al cap i em van agafar en braços. Em portaven a un cotxe? Vaig intentar resistir-me, però no va servir de res, vaig notar com em posaven alguna cosa suau i lleugerament vaig entrar en una son del qual no me'n recordo de res.

Em vaig anar despertant a poc a poc, quin mal de cap que tenia, tenia una sensació estranya al cos i molta set. Què havia passat? De sobte em va venir un olor de espelma, però no podia veure gaire be, ja que ho veia tot borrós. Quan vaig intentar fregar-me els ulls, em vaig assabentar de que estava lligada a una cadira. On estava? No recordava res, estava angoixada i m'estava entrant un atac d'ansietat, no podia respirar. Com estaria la meva família? On estic jo? Per què no me'n recordo de res? Només sentia una fluixa melodia d'un piano a la sala, feia bastant de fred.

En un moment donat, vaig sentir grinyolar una porta i vaig veure l'ombra corpulenta d'un home.

— Aquesta és l'escollida? Va exclamar una veu masculina. No la reconeixia, qui podia ser?

— Sembla joveneta, ha de tenir uns 20 anys més o menys, crec que ens anirà bé.

Em va recórrer un calfred per tot el cos, per a què els podria servir?

Van passar vàries hores sense que ningú em tornés a veure. A poc a poc vaig poder recuperar la visió. Quina sala més tètrica. Hi havia un cercle d'espelmes al voltant de la meva cadira i 5 quadres familiars. Seguia de fons aquella música, m'incomodava bastant. Estava en un estat de xoc que no em permetia cridar.

De sobte, la porta es va tornar a obrir. Va entrar una dona amb una túnica negra i la caputxa posada, portava menjar, aigua, sabó i un vestit blanc.

— Qui ets? Per què em voleu? Deixeu-me anar, si us plau!

— Ets molt maca i joveneta. Et dius Mireia veritat?

— Com coneixes el meu nom? Qui sou?- Després de dir això, no em vaig poder controlar i vaig començar a plorar.

— Bonica, jo em dic Scirius, no ploris, t'estem fent un favor, ets l'escollida per Cervus, el Déu tot poderós, que més voldries a aquesta vida.

— L'escollida per qui? Qui és Cervus? Deixeu-me anar!

La dona no es va immutar després d'estar cridant i pegant puntades desesperada per intentar sortir i que algú m'escoltés.

— Crec que t'has de relaxar, al cap d'una estona tornaré, menjaràs i et netejaré. Demà és el gran dia.

Es va aixecar, em va donar l'esquena i va tancar la porta. En aquell moment, una paraula horrible em va creuar la ment, volien fer un sacrifici amb mi? Vaig voler rebutjar la idea al moment, no podia ser veritat que m'estigués passant això. No podien voler matar-me.

Els minuts se'm feien eterns en aquella situació d'incertesa on no sabia que em passaria. Al començament intentava escapar-me, però per la falta d'aigua, menjar i esperança, vaig cansar-me de fer-ho, ja havia assumit que no tenia escapatòria.

Em vaig començar a quedar adormida quan vaig sentir un fort soroll que venia d'una altra sala de l'habitació. De cop, un home molt emprenyat, va obrir la porta amb una força innecessària i em va començar a cridar.

— Qui nassos et creus que ets tu per no fer cas i no acceptar el menjar, aigua, sabó i roba que t'ha ofert Sciurus?!

Em va deixar impactada i vaig sentir com tot el cos em tremolava i com les mans em van començar a suar.

— Mira, no sé qui sou o què voleu de mi. Quant temps porto aquí? He perdut el compte i m'estic tornant boja... Si us plau, deixeu-me anar, deixeu-me tornar a casa.

— Però tu ets ingènua o que et passa pel cap? Tu no te'n recordes del concurs? Vas ser tu qui va decidir emplenar el formulari. De veritat et pensaves que t'anaven a donar diners amb tanta ingenuïtat? Vas donar-nos la teva informació amb bastant facilitat i donat que la teva vida és de tot, menys gratificant, vam pensar que series la candidata ideal pel ritual del 31 d'octubre. Estaràs amb pau i te n'aniràs al paradís amb Cervus, seràs el nostre pas a la terra sagrada.

Després d'escoltar allò, em vaig quedar glaçada. No podia ser, tot per la inscripció a aquell concurs? M'havien enganyat... Jo només volia ajudar a la meva família. Que pensaran ells... Segur que estan angoixats sense saber on estic.

Vaig començar a plorar. No em podia calmar. Em penedia moltíssim i em sentia culpable amb la situació.

Mentre plorava, em van desenganxar i entre 4 persones em van posar al terra, em van treure la roba i em van començar a netejar amb l'aigua i sabó que anteriorment havien portat. Mentre em rentaven, tots cantaven una cançó que era incapaç de comprendre. Semblava un cant d'aquella comunitat, com si fos part del començament del ritual. Jo continuava plorant. De sobte em van vestir amb aquell vestit blanc que anteriorment havia vist.

No vaig tenir ni temps a reaccionar, em van lligar un altre cop a la cadira, deixant-me completament immobilitzada. La dona que m'havia rebut en arribar, aquella que es deia Scirius, es va quedar amb mi a la sala. Hi havia un silenci sepulcral. Sense treure'm els ulls de sobre em va vigilar, sentia la seva respiració a prop meu, se'm van posar els pèls de punta.

— Aquesta és la gran nit bonica, menja una mica que segur que tens gana. A més, és necessari que ho facis, has d'anar menjada i ben arreglada pel nostre Déu. "Salvus sit Dominus, et accepta sit nostra oblatio".

Aquella dona va començar a parlar i no vaig entendre ni una paraula. Sonava horrorós, crec que era llatí o alguna llengua morta. Jo només podia plorar, estava maleint el moment en el qual vaig decidir omplir aquell formulari. Volia tornar a casa, volia la meva vida d'abans.

Al començament vaig resistir-me a menjar, però Scirius no parava d'insistir i al cap d'una estona em vaig cansar. Tenia gana i sentia que estava perdent energies sense cap funcionalitat. Quan vam acabar, se'n va tornar a anar i em vaig tornar a quedar sola.

A diferència d'abans, escoltava bastant gent per la casa, m'imagino que tots s'estaven preparant per aquesta cerimònia. Passada una hora més o menys, van començar a entrar tots a la sala amb màscares d'animals del bosc i amb una espelma a la mà. Anaven vestits amb una túnica negra i tots anaven en silenci. Es van asseure al meu voltant, de genolls i amb el cap acotxat.

Tot d'una, va entrar a la sala el qui semblava el cap del grup, fent que tothom s'aixequés i comencés el sacrifici.

— Salvus sit Dominus, et accepta sit nostra oblatio. Van recitar tots a l'uníson.

En aquell precís instant, el líder es va treure la màscara. Tenia una cara que em semblava familiar, qui era? Vaig estar pensant durant una estona... Després de rumiar la ment una bona estona, em vaig enrecordar. Era l'home del restaurant, el de la invitació!

Tots els membres es van agenollar davant seu. De la butxaca es va treure el formulari que havia emplenat i el va començar a llegir en veu alta. Just en aquell precís instant, em vaig adonar que la

finalitat del concurs era buscar a una persona amb tres requisits: ser jove, estar desesperada i no tenir una vida gratificant com per continuar vivint.

El formulari li havia donat tota la meva informació sense adonar-me que estaven buscant a una víctima perfecta pel seu ritual.

El líder va començar a explicar la història del sacrifici, dient amb una parsimònia esgarrifosa que cap persona havia sobreviscut i que així havia de ser. La secta necessitava oferir una vida per mantenir viva la fe de Cervus. Morta de por i amb els nervis desbordats, vaig intentar escapar-me traient-me les cordes, però ja era massa tard. No parava de plorar i d'emetre crits, resant perquè algú m'escoltés. Ningú ho faria.

Un fred metàl·lic em va fregar el coll. El cant en llatí incomprensible, va pujar de volum i tota la sala el recitava. Llavors, la fulla em va tallar. L'últim soroll que vaig sentir va ser la meva respiració agònica. Tot es va quedar en silenci.

L'endemà, en qualsevol restaurant, un desconegut vestit de negre deixaria una nova invitació a una taula neta.